

Iz Slovenije v Andoro čez Pireneje

Konec leta 1937, v času španske državljanske vojne, je sv. Jožefmarija skupaj z nekaterimi svojimi sinovi in prijatelji na skrivaj prebегnil čez Pireneje v Andoro in Francijo ter se vrnil nazaj v Španijo v t. i. nacionalno cono. “Pohod čez Pireneje” je spominska pot, ki obeležuje ta odločilni in tvegani podvig, in letos se je tja podala tudi skupina iz Slovenije

13. Nov. 2016

Zamisel, da bi prehodili isto pot, po kateri so pred skoraj 80 leti, pred nasiljem španske državljanske vojne bežali sv. Jožefmarija Escrivá in nekateri izmed prvih vernikov Dela, se je pripravljala že od lanskega poletja. Ob velikodušni pomoči Jordija, ki se ukvarja s promocijo t. i. "Pohoda čez Pireneje", smo pripravili načrt "odprave", ki se je pričela v zadnjih dneh avgusta in je po dolžini obsegala štiri izmed petih etap, ki so jih konec novembra 1937 prehodili ustanovitelj Opus Dei in nekateri izmed njegovih bližnjih sodelavcev.

V nadaljevanju je zbranih nekaj vtisov mladih, povečini bogoslovcev, ki so se udeležili odprave. Matic pravi, da je večkrat premišljeval o podobnostih, predvsem pa o razlikah obeh "pustolovščin":

Del počitnic preživeti v Pirenejih je bila odlična ideja. Bogato je bilo hoditi po isti poti, kot jo novembra

1937 uporabil sv. Jožefmarija. Sama pot in raznolika narava ob zgledu življenja ustanovitelja pomagata premišljevati o smiselnih stvareh in dobro moliti. Veliko mi je pomenila tišina, v kateri smo dnevno začenjali pot, saj sem lahko med hojo zbral misli in se pogovarjal z Bogom. Ne znam si popolnoma predstavljati, kako je bilo to isto pot prestati v času državljanske vojne, kakor jo je prehodil sv. Jožefmarija in poskušalo še kakih 10.000 drugih beguncev. Tudi na to sem večkrat pomislil med hojo, ko ni bilo več nobene nevarnosti, da bi nas kdo razkrinkal ali napadel. Mi, romarji, ne samo, da nismo bili ogroženi in smo lahko svobodno hodili, bili smo celo odlično materialno preskrbljeni.

In ne skriva veselja ob prihodu na naš cilj, v Andoro:

(...) Lep je bil prizor zadnjega dne, ko smo v dolini zagledali prvo mesto v

Andori, Sant Julià de Lòria in kakor Jožefamarijeva skupina beguncev tudi mi zapeli »Salve regina...« V tem mestu je bilo našega peš romanja konec, a smo v dveh dneh še prav dobro spoznali tudi malo Andoro. Pred odhodom iz države smo se šli priporočiti še v njihovo narodno Marijino svetišče Meritxell ter tako v sklopu naših skupnih romanj obiskali še zadnje svetišče t. i. *Rute Mariane*.

Kot praktičen sklep za vsakdanje življenje:

Jožefmarija je na tej poti doživel kar nekaj stisk, predvsem dve hujši. A hkrati je bil po prvi krizi v Pallerollsu deležen posebne milosti in božje tolažbe, ko je prejel posebno zeleno znamenje — zlato vrtnico in zaradi tega nadaljeval z begom. Tako smo tudi mi na tej poti prejeli predvsem mnogo dobrega in spodbudnega. Preko prijaznih in ustrezljivih ljudi, v

pogovorih med seboj in z Bogom. Zato lahko na koncu rečem, da je ta pot za nas na nek način skoraj to, kot je bila za svetega Jožefmarija vrtnica, torej jasno znamenje in spodbuda Boga, da moramo vztrajati in zvesto hoditi naprej po poti, ki nas čaka doma v Sloveniji — služiti Bogu in Cerkvi, ljudem in našemu narodu.

*Bolj na kratko svoje veselje opiše
Matej:*

Pot, ki smo jo opravili v toplih dnevih septembra po stopinjah svetega Jožefmarija je bila zame zelo navdušujoča. Narava, molitev, pogovori, petje, čudoviti ljudje ... in vse drugo kar nas je na poti spremljalo, je dvigalo našega duha, poglobljalo moj in upam si trditi tudi naš odnos do Boga in do sočloveka, kljub temu, da je bila pot kar težka. Predvsem nam je nagajalo žgoče sonce, kar pa je še povečalo izziv, tako da bi pot težko prehodili, če nas

ne bi notranje razveseljevala. V Sloveniji z veseljem pripovedujem o krajih in ljudeh, ki smo jih srečali.

Luka, fotograf odprave, izpostavlja izkušnjo, kako pot spodbuja molitev in zahvalo Bogu, ter ne pozabi na prijazen sprejem tamkajšnjih domačinov:

Pot, po kateri je hodil sv. Jožefmarija, je pot milosti, saj romarju v skalnih vršacih omogoča priti v še tesnejši stik s Stvarnikom, kot je to mogoče v hrupu v dolini; *Gospoda namreč ni v silnem vetru, potresu ali ognju, ampak do človekovega srca pride kot nežen glas* (1 Kr 19,9-18). In med drugim nam tudi hribi pomagajo, da ta glas lažje zaznamo. V tako vzpostavljenem odnosu z Gospodom sem torej premišljeval o svoji prihodnosti, molil za ljudi, ki so mi blizu ter spoznaval, kako biti boljši.

Vzpenjanje v hrib in nato veličasten razgled z vrha ima močno sporočilo:

vsako mrtvičenje, odrekanje in trpljenje obrodi sadove, in težja kot je pot do cilja, bolj bogati so ti sadovi.

Druga stvar, ki je močno zaznamovala to romanje in bi jo rad izpostavil, pa je ravno nasprotna tišini: srečevanje s tolikimi ljudmi, ki so nas sprejeli medse, nas vodili in skrbeli, da nam ni ničesar manjkalo. Prve krščanske skupnosti so ljudje spoznali po tem, da so med seboj imeli prijateljstvo. In ob vsem gostoljubju, ki smo ga bili deležni med našim bivanjem v Pallerolsu, si lahko živo predstavljam, kaj pomeni biti skupnost božjih otrok.

Za vsa lepa doživetja: hvala Bogu in vsem, ki so nas na poti spremljali!

Janko, najmlajši med pohodniki, se pridružuje s podobnimi občutki:

Pohod po poteh sv. Jožefmarija čez Pireneje je bila fizično in duhovno bogata izkušnja. Pot, ki smo jo

prehodili, je bila na nekaterih mestih kar precej naporna, a je ob misli, da so po njej pred skoraj 80 leti hodili ljudje s precej slabšo opremo, v slabšem vremenu, v stalni nevarnosti, postala precej lažja. Seveda je tudi naše potovanje spremljala molitev in posebno bogati trenutki na mestih, kjer je pred 80 leti spal, molil, trpel in maševal svetnik. Med temi mesti izstopata cerkev v Pallerolsu in Cabaña de San Rafael.

Torej: slediti korakom svetega Jožefmarija je v vsakem primeru zahtevna naloga, v dobesednem in prenesenem pomenu: hoditi po poti, ki so jo prehodili na begu v Andoro med državljansko vojno, ter slediti njegovim korakom v vsakdanjem življenju, z življenjem po duhu Opus Dei, za katerega je bil poklican, da ga ustanovi.

Nazadnje še Vito s svojimi besedami opiše napor, veselje, prijetno vzdušje, gostoljubje in molitev v tistih dneh, ter doda še sklepno misel:

Pot po Pirenejih, ki smo jo letošnje poletje prehodili štirje bogoslovci, en naš kolega in en duhovnik, je bila res nepozabno doživetje. Večino vsakega dne na našem pohodu smo preživeli v čudoviti naravi, bodisi da smo se vzpenjali na visoka pobočja bodisi se spuščali v dolino, včasih po vročem soncu, včasih pa v prijetni senci gozda. Čeprav je bila pot včasih tudi naporna in dolga, nam ni zmanjkalo dobre volje in zagnanosti. Vsak dan smo imeli tudi sveto mašo v starodavnih kamnitih cerkvah, enkrat pa tudi v naravi — na mestu, kjer jo je na svojem begu obhajal tudi sv. Jožefmarija s svojimi spremljevalci. Cilj naše poti je bil seveda priti do Andore, ki nas je prav tako očarala s svojimi znamenitostmi in prijaznimi ljudmi. Vesel sem, da

sem bil lahko del te poti po Pirenejih, kjer smo se naučili tudi to, da se je za dosego cilja vredno potruditi in če je potrebno, izbrati tudi težjo pot.

Stran Društva prijateljev poti od Pallerolsa do Andore

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/iz-slovenije-v-andoro-cez-
pireneje/](https://opusdei.org/sl-si/article/iz-slovenije-v-andoro-cez-pireneje/) (21. Mar. 2026)